

Иваница? — попита съ дрезгавъ гласъ Борилъ. — Въ два дни куманската конница ще бжде готова за пжть. Следъ нея ще потеглятъ и нашитѣ стотни. Азъ пратихъ вече находници до всички калета и крепости, да известя на боляри и кастрофилакти. Писахъ и на Шишмана въ Просѣкъ...

Изведнажъ царьтъ се хвърли къмъ него, сграби го за яката на туниката и силно го разтърси.

— Кого си питалъ, деспотъ Бориле? Имашъ ли позволение отъ царя?

Всички се стъписаха ужасени. Нима Калоянъ не бѣше съгласенъ?

Съ побѣлѣли отъ страхъ устни, Борилъ се мъчеше да оправи яката си. Дългитѣ му жилести ржце треперѣха. Мрачното му тѣсно лице изглеждаше още по-тѣсно и по-бледосиво въ припадъка на бѣсна злоба, която го душеше.

— Деспотъ Борилъ да излѣзе и да не се мърка предъ очитѣ ми, докато не пратя самъ да го повикатъ — каза Калоянъ и седна на престола.

Долната му челюсть потреперваше отъ сдържанъ гнѣвъ. Той знаеше, че сега го чака тежка и страшна борба. Щѣше ли да успѣе да се наложи и този пжть? Той виждаше предъ себе си само зловни погледи, недоволни лица...

А боляритѣ мръщѣха вежди въ зле скрита закана. Не се ли повтаряше и сега времето на Асѣна? Пакъ сжщитѣ чудати приумици, пакъ сжщата упорита своенравность. Въ това време влѣзе царицата. Разярена като тигрица, съ блеснали отъ гнѣвъ очи. Тя застана предъ престола и извика:

— Иваница, ти нѣма да сторишъ това! Този пжть поне ще ме послушашъ. Ако не, още утре... — тя се задъхваше отъ бликаща яростъ. — Още утре ще замина съ брата си отвѣдъ Дунава! Нали, Ионе?

Куманскиятъ князь загадъчно се усмихна и нищо не отвърна.

— Ти си обезумѣлъ, — продължи Целгуба, — ти не